

MELTEM TRUBODY

KİMSE GİTMEMİŞ GİBİ

DESTEK YAYINLARI: 1805
EDEBİYAT: 405

MELTEM TRUBODY / KİMSE GİTMEMİŞ GİBİ

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Destek Yapım Prodüksiyon Dış Tic. A.Ş.
Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun
Yayın Koordinatörü: Özlem Esmegül
Üretim Koordinatörü: Semran Karaçayır
Editör: Cansu Poyraz Karadeniz
Son Okuma: Devrim Yalkut
Kapak Tasarımı: İlknur Muştu
Sayfa Düzeni: Cansu Poroy
Sosyal Medya-Grafik: Mesud Topal-Nursefa Üzüm Kalender
Reklam ve Tanıtım: Selen Çavuşoğlu-İşıl İlgit Şimşek

Destek Yayınları: Eylül 2023
Yayıncı Sertifika No. 43196

ISBN 978-625-441-971-3

© Destek Yayınları
Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul
Tel. (0) 212 252 22 42
Faks: (0) 212 252 22 43
www.destekdukkan.com
info@destekyayinlari.com
facebook.com/DestekYayinevi
twitter.com/destekyayinlari
instagram.com/destekyayinlari

Deniz Ofset – Çetin Koçak
Sertifika No. 48625
Maltepe Mahallesi
Hastane Yolu Sokak No. 1/6
Zeytinburnu / İstanbul
Tel. (0) 212 613 30 06

MELTEM TRUBODY

Kimse
Gitmemiş
Gibi

PARİS’TE BİR AKŞAMÜSTÜ

Pembe nergisler, manolyalar açmıştı parklarında. Gün, kızıl bir ok gibi batmaya hazırlanıyordu Seine Nehri’nin üzerinden. Bir bahar daha gelmişti kaldırımlarına, avlularına, dar sokaklarına, geniş bulvarlarına. Tepesinden tırnağına kadar aşkı, sanatı, tarihi anlatıyordu Paris.

1996 yılında güneşli bir nisan gününde, Saint-Germain’deki kafede, yan yana iki sandalyede oturan kırklı yaşlarında güzel bir kadın ve ondan daha genç gözüken adam sokağa bakıyor, sessizce kahvelerini içiyorlardı. Adam sandalyesini kadına doğru çevirdi birden. Ellerini tutup sevgiyle baktı.

“Bir yolunu bulacağız, bulmalıyız Betül. Vazgeçmeyeceğiz, pes etmeyeceğiz, değil mi? Söz ver bana...”

Gerçekçi gelmemişti adamın söyledikleri sanki. Olabilirliği yoktu belki de.

“Tabii Deniz...”

Çok zayıftı sesi, gözlerini kaçırdı. Adam kadına, kadın sokağa bakmaya devam etti. Küçük dükkânların olduğu, heykeller ve mozaiklerle süslenmiş pasajdan, kabarık beyaz saçlı, muzip

bakışlı, ihtiyar bir adam çıktı iki büklüm. Bir yerlerden müzik sesi geliyordu, Edith Piaf... “Sous le ciel de Paris...” İnsanlar geçtiler arnavutkaldırımı sokaklardan. Kabarık saçlı ihtiyar adam bir ağacın altında soluklanırken kalabalığa baktı.

Bir güvercin kondu kestane ağacına. Çekik gözlü bir turist, sırt çantasından çıkardığı polaroid fotoğraf makinesiyle resmini çekti güvercinin. Resimde, kestane ağacında bir güvercin, altında bir ihtiyar, kafede oturan bir kadın ve ona elini uzatmış, ayakta bekleyen bir adam vardı.

Kadın kalkıp adamın elini tuttu. Champs-Élysées’de vitrinlere bakarak yürüdüler. Kalabalığa karışıp kaybettirdiler izlerini, kaçtılar onları gölge gibi takip eden hüzünden ve hayata daldılar belki de son bir kez tam orta yerinden. Küçük bir lokantada kabuklu deniz ürünleri yediler. Limonlu tartı paylaştılar tek çatalla. Aynı şemsiyenin altında yürüdüler bahar yağmurunun ıslattığı sokaklarda. Otele döndüklerinde kayboldular birbirlerinde, tek oldular bir kez daha. Ve onları İstanbul uçağına götürmek üzere bekleyen arabanın arka koltuğunda veda ettiler Paris ışıklarına.

Kurallara sığmayan, aykırı yönleri vardı kısa hikâyelerinin. Geç kalmış bir başlangıç ve erken gelen bir bitiş... Gerçi kim bilebilirdi hayatın tam olarak neler getireceğini? Bilinmezliği çok olan her denklem de çözüme ilişkin bir umut, özdeşlik taşımaz mıydı az da olsa? Hayat biraz da tesadüflerin, olmazların ve olmazları olur yapan ihtimallerin bulunduğu bir yol değil miydi?

Kim bilir...

LONDRA'DA BİR AKŞAMÜSTÜ

Baharla tazelenmiş yeşil tepeler ve vadiler dışarıdaki puslu, gri görüntüye meydan okurken Heathrow'a gitmek üzere otoyolda ilerleyen beyaz arabada çalan "Yesterday" şarkısı, içerideki hüznü biraz daha artırmıştı. Arada yavaşlayıp soluklanan, sonra hızlanan kararlı yağmur görüş mesafesini azaltıyor, havaya her zamankinden daha fazla bir kasvet veriyordu sanki.

Şoför koltuğundaki genç adamın gözlerinden akan yaşlar yüzünü ıslatıyordu. İçinde kuvvetli bir isyan vardı belki de ama aynen kendisinden beklendiği gibi, karşı çıkmadan, nazik, saygılı ve sessizce kabulleniyordu bu gidişi.

Yirmili yaşlarında gözükken kadın üzgün olsa da doğduğu, büyüdüğü, kendini ait hissettiği topraklara dönmekten memnundu. "Bir yolunu buluruz nasılsa!" diye düşünüyordu. Elinde tuttuğu "26 Nisan 1996" tarihli bilete bakıp, İstanbul uçuşunun hangi terminalden olduğunu anlamaya çalışıyordu merakla. Arkasına yaslanıp İngiliz kırsalına bakarak geçmişe daldı.

Aylar önce bir gün, okuldan döndüğünde kaldıkları yurdun salonundaki bilardo masasının yanındaki koltukta oturup bekler

bulmuştu onu. Son zamanlarda hep olduğu gibi. Güzel, yeşil gözlerinden havai fişekler patlatarak sormuştu adam:

“Bilardo?”

“Tamam, eşyalarımı bırakıp geleyim, oynarız.”

Bilardo bitince yürüyüşe çıkmışlar, döndüklerinde genç adam, “Biraz oturalım mı?” diye sorup anlatmıştı uzun uzun, ona ne kadar bağlandığını, âşık olduğunu... Öyle stresli gözüküyordu ki konuşurken, ret cevabı alma ihtimalinin arka plandaki korkusu kendini her haliyle belli ediyordu. Olumsuz bir şey olmamıştı ama. Sanki yıllardır bu güzel yüzlü, yeşil gözlü adama bağlanmayı bekliyormuş gibi hemen kabul etmiş ve kendini bir anda keyifli bir aşkın içinde bulmuştu o da. Farklı ülkelerden gelmiş olsalar da aynı hassas ve kırılğan kalbe, kendisinden önce karşısındakini düşünen benzer kişilik özelliklerine sahipti ikisi de.

Havaalanına oldukça yaklaşmışlardı. Güzelim İngiliz manzarası önlerinde uzanıp gidiyor, yemyeşil ağaçların altında, tepelerde inekler ve koyunlar otluyor, arabalar Londra'ya doğru akıyordu.

Heathrow tabelasından döner dönmez uçakların piste iniş veya kalkış sırasında çıkardıkları ezici mekanik sesler yakından gelmeye başladı. Bulutlu, karanlık, yağmurlu bir İngiliz havasında arabalar düzenli bir şekilde terminallere, yollara, otoparklara doğru giderken Eric Clapton, hayatın ona oynayacağı oyundan henüz habersiz olan kadın için söylüyordu: “You look wonderfull tonight.”

Adı Marco olan adam kıpkırmızı gözleriyle gülümsemeye çalışıp, burnunu çekerken pencereden gözükten dünya, olan bitene aldırmandan hızla dönüyor, onları birleştiren kader bilinmeyen yeni yazılar yazıyordu.

Valizleri verdikten sonra kahve içmek isteseler de pasaport kontrolünde çok uzun bir kuyruğun olduğunu görünce vazgeçtiler. Marco'nun yüzü bembeyaz, gözleri kırmızı, bakışları insanı yutuverecekmiş gibi derindi. Sarılıp kendine doğru çekerek alından, saçlarından öptü sevgilisinin.

“Güle güle git Pınar. Seni arayacağım, yazacağım, yanına gelmeye ve bir yol bulmaya çalışacağım. Kendine çok iyi bak, beni düşünmeyi hiç bırakma sevgilim. Seni çok seviyorum.”

Kadın irkildi, o zamana kadar ayrılık hiç de gerçek gelmemişti ona. Kalbi üzüntüyle çarptı bir an. Ama bu bir son değildi, tam bir ayrılık da değildi. Böyle düşündü.

“Bekliyorum Marco! İstanbul'a gel ve birlikte bir yol bulalım.”

Ona el sallamak için döndüğünde; çokça sevgi ve sonsuz bir hüznle bakan umutsuz, kimsesiz kalakalmış bir adam gördü. Ve aradan uzun yıllar geçse, hayat onlara başka yazılar yazsa da o anı ve görüntüyü hiç ama hiç unutmadı. Yıllar sonra bir gün bir resim, çok acı bir şekilde o görüntünün yerini alıncaya kadar.

SIFIR NOKTASI

Durmadan, çekinmeden koşuyordu çalılardan, dikenlerden, taşlardan, ayaklarına, bacaklarına vuran ve acıtan hiçbir şeyden korkmadan.

Bir ağaç köküne takılınca dizlerinin üzerinde kayarak yere kapaklandı. Ne olduğunu anlamaya çalıştı birkaç dakika. Sonra zorlanarak kalkıp üzerine yapışan kuru yaprakları, tozları silkeledi. Sürtünmenin etkisiyle duyduğu acıdan gözleri yaşarmıştı. Ormanın sesini dinledi. Giydiği kısa taytın koruyamadığı iki dizinden de kan akıyordu. Bacaklarındaki acıya rağmen, yavaş tempoda yeniden koşmaya başladı.

Etraf yabancı otlarla, dikenlerle, yüzeye çıkmış ağaç kökleriyle doluydu. Günlerdir süren bu durumdan dolayı kolları, dizine kadar bacakları yara bere içinde kalmıştı.

Ağaç dallarının birbirine yaslanarak oluşturduğu tünelde nefes almak için durup, kim bilir kaç yüz yıllık dev gövdeye yaslandı. Güvendiği bir insana sırtını dayarcasına... Gökyüzüne doğru baktı, ağaçların arasından parça parça mavilik gözüküyor, gözünü kamaştırıran düz bir ışık sızıyordu ormanın içine doğru.

Yorulmuş ve çok susamıştı. Hayata, olan bitene ve kendisine o kadar öfkeliydi ki bu zihninde bir kaos yaratıyor, zaman zaman neye kızgın olduğunu dahi hatırlamıyordu. Önce yavaş yavaş, sonra hızlanarak tekrar deli gibi koşmaya başladı. Arkasından birisi kovalıyormuş gibi nefes nefese, geride bıraktığı karanlıkla arayı açmaya çalışırcasına yüksek tempoyla ve yerden intikam alır, toprağı ezer gibi ayaklarını yere vura vura koştu.

Bir süre sonra yoruldu, terlemişti. Soluklandı. İçinde birikmiş, çözemediği sorunlara rağmen uzakta olmak, etrafta kimse yokken nefes almak, yalnızlığı göğüsleyebilmek heyecan vericiydi.

Karşılıklı sıralanmış ağaçların tepede birleşerek yarattığı koyu gölgeyi bıçak gibi delip sızan ışık huzmesi insana gerçeküstü bir dünyada olduğu hissini veriyordu. Tünelin sonuna gelince ellerini öne doğru uzatıp ortada birleştirerek iki yana açtı, sanki önündeki perdeyi aralamak ister gibi. Sonra sağa döndü. Tarlalara doğru yöne doğru giden daracık patikaya çıktı.

On dakika kadar daha yürüdü ve dışarıdan hiç de bakımsız gözükmeyen demir parmaklıklı eski taş binanın yarı aralık duvar kapısından girdi.

Panjurlar kapalıydı. Parlak ışıktan karanlığa geçmek gözlerini adeta körleştirmişti, içeriği göremedi bir süre. Sonra alıştı, birkaç adım atarak pencerenin kenarındaki koltuğa kendini bıraktı. Evin içi kuyu gibi serindi, vücudu birden ürperdi. Koltuğun arkasında duran örtüyü alıp boynundaki, başındaki teri sildi yavaşça. Yorulmuştu. Ayaklarını çekti, kollarını önünde kavuşturdu, terini sildiği hafif nemli örtüyü üzerine aldı ve hemen uykuya daldı.

Eskimiş olsa da zevkli eşyalarla döşenmişti ev. Bir oda, ondan biraz daha büyük salon, banyo ve mutfaktan oluşuyordu,

oldukça küçüktü. Sarıp sarmalıyordu insanı. Uzun süredir kimse kalmamıştı sanki, her yer toz içindeydi, köşelerden ve tavandan uzanan örümcek ağları göze çarpıyordu.

Bir saatten fazla uyudu. Dışarıda çığlık atan bir kuşun sesiyle gözlerini açıp etrafa korkuyla baktı. Duvara çarptıkça hafif dozda korku yayan ritmik bir ses geliyordu tahta panjurdan. Panik içinde ayağa kalkınca uyku sersemliğinin de etkisiyle sendeleyip tekrar oturdu ve telefonunu eline aldı, ormanlık alana yakın ve kasabaya beş altı kilometre uzakta olmasına rağmen sinyal vardı ve cep telefonu çalışıyordu. Sık sık onu arayan arkadaşı Nilay ve anne babası dışında pek kimseyle konuşmuyordu. Ruhu iki bin yıl yaşamış kadar yorgundu. Yığılmış mesaj öbeğini sildi hiç okumadan.

Kasabaya geldiği ilk günden itibaren o uyurken veya dışarıda olduğunda kapıya güneşırı, tek kullanımlık kaplarda yemek, ekmek, meyve gibi yiyecekler bırakılıyordu. Etrafta kimseler yoktu oysa. Her gün saatlerce koşup yürümesine rağmen kimseye rastlamamıştı, uzaktaki bir iki kır evi de sanki bomboştu.

Yemekler ilk bırakıldığında korkup ertesi güne kadar yemese de sonra dayanamayıp silip süpürmüştü hepsini. Esrarengiz bir şekilde bırakılan yemekler yüzünden o gece tedirgin olup uyumamıştı. Bir süre sonra yorgunluktan sızdığına ise bir ses duyar gibi olmuş, hemen koşup tüm ışıkları açmış ama kimseyi görememişti.

Geldi geleli garip bir ruh hali içindeydi. Bazı sabahlar, güneşli ve parlak bir güne, bir iki kuş cıvıltısına, mis gibi kokan yemeklere kanıp adamsendeci bir ruh haline bürünüyordu. Ne olursa olsun takmıyor, dünyanın yerle bir olacağını bilse dahi korkmuyordu. Hatta yerle bir olsundu, sorun değildi onun için. Sonra

birden eski hislerine, reflekslerine geri dönüp teslim oluyordu insani endişelere, ortaya dökülen korkulara, kırgınlıklara...

Yirmi gün geçmiş olmalı diye düşündü. Her şeyden uzakta sanki ıssız bir adaya düşmüş gibi... Tüm insanlardan, olan bitenden, geçmiş ve gelecekte uzaklaşmak. Bir sıfır noktası. Sadece kuşlar, börtü böcek, geceleri ortaya çıkan bir iki hayvan, ağaçlar, bitkiler...

Ruhen o kadar yorgundu ki ona iyi gelen koşmak dışında başka bir şey yapmaya gücü yoktu. Havalimanından kendisini getiren taksiyi bir süpermarketin önünde bekletip oldukça fazla miktarda bisküvi, kuru gıda, su, meyve, konserve başka bazı ihtiyaç malzemeleri almıştı. Hepsini yerleştirilmeden mutfakta yere öylece bırakılmış poşetlerin içinde bekliyordu. Acıktığında gidip bir paket bisküvi alıp hızlıca yiyor, çoğu zaman uyuyordu.

Yine birisi ya da birileri tarafından yere bırakılmış poşeti çenerek aldı. Bu rutine her ne kadar ufak ufak alışmış ve itiraz etmeden yemekleri mideye indiriyor olsa da her defasında sanki torbanın içinden bir el çıkıp yüzüne yumruk atacakmış gibi korkuyla açıyordu. Sıcaklığını henüz yitirmemiş alüminyum kaplardan burnuna gelen mis gibi koku ona acıktığını hatırlattı. Kapların üzerindeki kartonları çabucak çıkarıp kenara koydu, tüm yemekleri, ekmeği, meyveleri ve tatlıyı ahşap masanın üzerine dizdi. Ziyafet sofrası gibi olmuştu. Ne önemi vardı kimin getirdiğinin? İnsan bazen “Üzümünü ye bağını sorma” demeyi bilmiyordu belki de. Her şeyi, olan biteni zihninde sorgulamış ölçüp biçmişti de ne olmuştu sanki? Neyi kontrol edebilmişti?

Acıkmıştı. Kutulardaki kuru fasulye, pilav ve turşuya iştahla göz gezdirdi. İçine kısa süreli bir mutluluk yayıldı. Ev yapımı olduğu belli olan şekerpare gülümsüyordu. Mis gibi kokan esmer ekmeğe hâlâ sıcaktı. Bölmeli bir başka kabın içerisinde iki çeşit

peynir, küçük karton kâselerden birisinde büyük bir dilim tahin helvası, diğesinde yeşil zeytin vardı. Gönderen her kimse bir sonraki sabah kahvaltısını da düşünmüştü besbelli. Meyve sepeti de hazırlamıştı.

Karnını güzelce doyardu. Tadı tuzu yerindeydi yemeklerin. Hafif, belli belirsiz de acı koyuyordu kim yapıyorsa.

Duş almak bile zor geliyordu. Günlerdir canı hiç evi temizleyip çekidüzen vermek, yürüyüp koştuğu belirli alanın dışına çıkıp etrafı keşfetmek istememişti. Birisi yemek bırakıp durduğu için de pek ihtiyaç kalmamıştı, en azından acil olarak.

Elini saçlarına götürdü, neredeyse bıraktığı yerde kalıyordu, o kadar kirliydi ki... Halbuki kendisinde ve başkasında pisliğe hiç tahammülü yoktu. Hayat ne garipti, ne kadar katı alışkanlığı olursa olsun bıçak kemiğe dayandığında insan başka durum ve hallere de bir şekilde adapte olabiliyordu.

Doymuş olmanın verdiği enerjiyle onu buralara sürükleyen olaylar silsilesi, kalbini acıtan, zihnini yoran insanlar aklına geldi. Yüzüne gelen sineği kovar gibi elini sağa sola hareket ettirdi. Sonra aceleyle kalktı, banyonun içinde bulunan bölmenin kapısını açtı. Tozlanmış eski bir elektrik süpürgesi, plastik bir kova ve uzun saplı paspası aldı. Yıkadığı kovaya ağzına kadar su doldurdu. Neredeyse iki saat içerisinde büyük bir hırs ve azimle küçük evi temizledi. Camlarını dahi silmişti o hızla. Derin bir nefes aldı. Etrafa dikkatle baktı, yorulmuş ama rahatlamıştı sanki. O anda birkaç evi daha temizleyebilecek gücü ve isteği vardı. Tüm çalılıarı, ayrıkotlarını, gereksiz olan her şeyi çıkarıp atmak, yüklerinden kurtulmak ister gibi bir his.

Banyoya gidip uzun bir duş aldı. Saçlarını kurutmadan verandaya çıktı. Sandalyeye oturup ayaklarını uzattı öne doğru. Güneş

batmak üzereydi. Ve işte yine yere bırakılmış bir poşet vardı. Gidip aldı, hiç tereddüt etmeden açtı. İçerisinde birkaç kitap, metal bir kutuya düzgünce yerleştirilmiş ev yapımı kurabiyeler, başka bir kutuda bitki çayları, siyah çay poşetleri ve neskafe ile süttozu vardı. Etrafa bakmadı bile. Birisi garip bir şekilde onun ne yaptığını iyi biliyordu. Banyoya girdiğinde gelmiş olmalıydı. Temizlik yaparken verandayı yıkamıştı, o zaman orada poşet yoktu.

Ev tertemiz olmuş, kendisi banyo yapmanın etkisiyle hafiflemişti. Bir ferahlık duygusu hâkim oldu. Uyku bastırdı birden. Mis gibi kekik ve doğa kokusu geliyordu ormandan. Zamanın akıp gitmesinin geçmişteki yaralara iyi gelen bir tarafı vardı. Üzerinden uzun zaman geçmiş olmasa da ruhundaki örselenmiş yerlerin üzeri hafif hafif kapanıyor, acısını hissetse de onunla yaşamaya alışıyordu.

Odaya gidip yattı ve uzun zamandır olmadığı kadar derin bir uykuya daldı. Sabah duyduğu bir tıkırtıyla erkenden uyandı. Koşarak kapıya gitti üzerini bile değiştirmeden. Yiyecek, içecek, kitaplar getiren kişiyi bu defa yakalamak umuduyla ve heyecanla çıktı. Yine kutularda, sepetlerde yiyecek ve içecekler bırakılmıştı.

Başını çevirdiğinde bahçeye inen tahta basamakların üzerinde arkası dönük oturmuş, beyaz saçlarını atkuyruğu yapmış bir kadının elindeki telefona baktığını gördü. İrkilmişti. Kadın yavaşça ayağa kalktı, elindeki telefonu eteğinin yan tarafındaki büyük cebe koydu. Çok güzel, etkileyici bir yüzü vardı. Yaşına rağmen oldukça formunda gözüküyor, kendisini tanıyormuş gibi sıcak, içten gülümsüyordu. Bu konuşma için hazırды sanki.

Elini uzattı:

“Merhaba, ismim Betül, özür dilerim daha önce kendimi tanıtmadan bir şeyler bıraktığım için.”

Kadının karşısında durup şaşkın şaşkın baktı, sonra birden toparlandı:

“Ben de Pınar, memnun oldum.”

Birkaç saniye ayakta dikildiler birbirlerine ne diyeceklerini bilemeden. Pınar:

“Size bir çay ikram edebilir miyim?” diye sordu.

Diğeri gülümseyerek başıyla onayladı.

“Gerçi sizin çaylarınız...”

“Lütfen oturun, ben hemen giyinip geliyorum.”

Kısa bir süre sonra bir tepside büyük kupalarda içine poşet sarkıtılmış iki çay ve bir tabak dolusu kurabiyeyle döndü.

Betül çekingen bakışlarla söze girdi:

“Gerçekten çok özür dilerim, meraklandırmak, korkutup kaygılandırmak istemedim. Burası arkadaşım Perihan’ın evi. Kızı Nilay’ın arkadaşımıışsınız. Sizi merak etmişler. Daha önce gelip kendimi tanıttım fakat yalnız kalmak istediğinizi söylediler. Buralara pek kimse gelmez, genelde ıssızdır. İyi olduğunuzdan emin olmak istedim. Aynı zamanda etrafta gözücüp rahatsız etmekten de çekindim. Perihan evde yiyip içecek bir şey olmadığını söyledi. Sizin için kaygılandılar sanırım. Nilay sizi arıyormuş sık sık, ondan dışarı çıktığınız, uyuduğunuz zamanları öğrenip rahatsız etmeden bırakmaya çalıştım. Burada yakın bir dostları olduğundan da bahsetmek istemediler tamamen yalnız kalmak istediğinizi düşünerek.”

Pınar olan bitene şaşırılmış gibiydi. Yakın arkadaşı Nilay ondaki dibe vuruşu, dünyadan kopuşu fark edip çok endişelenmiş, bir psikoloğa gitmeye ikna edemeyince de en azından uzaklaşmanın iyi geleceğini düşünerek, arkadaşına kendi kır evlerinde kalması

için çok ısrar etmişti. Evi ve ortamı uzun uzun anlatmış, “Tam kafa dinleme yeridir” demişti. Görünen o ki en yakın arkadaşı onu, annesinin en güvendiği arkadaşına teslim etmişti.

“Teşekkür ederim, size zahmet verdim” dedi.

Betül’ün tavrında, ifadesinde, bakışlarında halden anlayan, sorgulamayan, biraz da hüzünlü bir taraf var gibiydi.

“Hiç zahmet olmadı, aksine hayatıma bir hareket kazandırdı. Ben de bir kaçış ile geldim buraya. Kendimi kalabalıklardan, sahte hayatlardan izole etmek istedim. Bazen çok huzurlu ve iyi, bazen de çok yalnız hissediyorum.”

Pınar çayın ardından kahve yaptı ve iki kadın havadan sudan konuştular. Betül birkaç kilometre uzakta, babasından kalma büyük tarım arazisinin içerisindeki evde oturuyordu. Anne ve babasının zamanından beri yanlarında çalışan Hasan, karısı Hacer ve lisede okuyan kızı Elifnaz da onunla yaşıyordu evin müştemilatında. Eşinden yıllar önce ayrılmıştı, İstanbul’da yaşayan iki oğlu vardı.

Eski arkadaşlarmış da uzun süre sonra karşılaşmışlar kıvamında, çekincesi az güveni bol bir sohbetin içine girivermişti ikisi de. Yine de Pınar daha temkinli olan taraftı. Yüreğindeki ağırlığın, yorgunluğun etkisiyle kendi hayatı ile ilgili çok detaya girmiyordu. Betül işleri olduğunu söyleyerek izin istedi. Ona kasabadan kiralık bir araba bulunması konusunda yardımcısı Hasan’ı görevlendirecekti. Araba kiralananaya kadar yiyecek bırakmaya devam edeceğini söyleyerek çift kabinli kamyonetine doğru yürüdü.

Güneş yükselmiş, hava ısınmaya başlamıştı. Pınar kadını yolcu ettikten sonra eve döndü. Masadakileri topladı. İlginç bir gündü. Betül ile tanışmak, onun yardımsever, kucaklayıcı tavrı